

Obujeni spomini

✍ Fanika Wiegele

Desetletja nazaj, ko sem bila še otrok, sem z mamo obiskala sorodnike na Šmohorju. Pod vrhom, na katerem že 54 let stoji planinski dom, je bila njihova domačija. Že leta so vidne samo še ruševine, saj novi lastniki niso več skrbeli za objekte. Ena od hčera me je povabila, da grem z njo v planinski dom, kamor je nesla oskrbnikom mleko in jajčka. Velika bela zgradba z okni, ki so jih krasile zelene »polkne« me je začarala, nato pa še prijazni ljudje za mizo v kuhinji. Dobila sem »krahrl«, pijačo v steklenički. Po nekaj letih sem prišla na Šmohor s planinci osnovne šole Laško. Učitelj Engelbert Rataj je organiziral pionirski odsek Planinskega društva in nas

popeljal na izlet. Sledili so še izleti na 1. maj, saj je Šmohor znan po zbiranju delavstva in planincev na ta dan. Pred 40. leti smo se prijateljice odpravile na Šmohor, tam pa so člani mladinskega odseka barvali lesene dele na planinskem domu. Beseda je dala besedo, priključile smo se jim in jim pomagale pri delu. Tako se je začelo sodelovanje v mladinskem odseku, nato pa sem že sodelovala v vodstvu Planinskega društva. Pritegnili so me izleti v naše gore, prijaznost ljudi, prizadevnost članov in dobra volja. V teh letih mi je bil planinski dom na Šmohorju nekakšen »drugi dom«. Ob

koncu tedna in za praznike smo tudi dežurali v domu, pred desetletjem pa smo dom prvič dali v najem. Dom je proti koncu 80. let prejšnjega stoletja postal »za sindikalne in izobraževalne čase« premajhen, zato smo ga povečali in obnovili. Po nekaj letih je kuhinja s pripadajočimi prostori postala neustrezna zaradi gostinskih in sanitarnih predpisov. Tako od planinskega doma izpred več kot pet desetletij ni veliko ostalo, preobleka in obnova notranjosti sta kot pri človeku dala nov videz. Ta bi moral biti obogaten s prijaznostjo ljudi, ki skrbijo zanj in obiskovalci bi morali začutiti dobrodošlico. Meni in mnogim obiskovalcem Šmohorja pa največ pomeni toplina in prijetno okolje doma,

v katerem začutiš nekaj izjemnega in te pritegne ter zvabi znova in znova v to čudovito okolje. Na prijetno toplino v kuhinji, v kateri je bil zidan štedilnik, veliko dvojno pomivalno korito, police in seveda velika miza v kotu s klopema vse do zadnje obnove, ostaja globoko v moji zavesti nepozaben spomin na prijetno srečanje z ljudmi, ki so nam pripravljali hrano ali pa smo igrali karte, peli itd. Sedaj pa v kuhinji

stojijo le svetleči kuhinjski elementi, vanjo ne sme stopiti nihče drug kot zaposleni in še to po določenem delovnem postopku. Ali je res toliko nevarnosti vsepovsod po planinskih domovih in kočah, da se bodo gostje zastrupili s hrano, ki ni pripravljena v predpisano urejeni kuhinji? Nazaj v planinski raj – kako dolgo še, ali nam ne bo sodobnost odvzela večji del planinske idile v naših objektih, ki pa jih žal vse prehitro preurejamo v sodobne objekte brez duše, še okolje se vse preveč spreminja zaradi posegov človeka – kaj bomo pustili zanamcem? ○